

Шесто съобщение

Христос като нашата съботна почивка, типизиран от добрата Ханаанска земя

Пасажи от Писанията: Евр. 3:7—4:13

I. Ако искаме да получим подобаващо разбиране за съботната почивка в Посланието към Евреите, трябва да знаем значението на първото споменаване на съботната почивка в Библията—Бит. 2:2-3:

- A. Бог си почива на седмия ден, защото беше свършил работата Си и беше задоволен; Божието слава се изяви, защото човекът притежаваше Божиия образ и защото Божието власт с Божието властване щяха да бъдат упражнени за покоряването на Божиия враг—1:26.
- B. Когато на земята съществува ситуация, в която човекът изразява и представя Бога, това е съботна почивка за Бога; съботната почивка просто означава задоволяването на Божието сърдечно желание—стих. 26-28; Евр. 2:6-8а.
- B. Седмият ден на Бога беше първият ден на човека; след като човекът беше създаден, той не се присъедини към Божиата работа, а влезе в Божиата почивка; човекът беше създаден не за да работи, а за да се задоволява с Бога и да си почива в Него—вж. Мт. 11:28-30.
- Г. Съботата означава, че Бог е извършил всичко, че Той е завършил всичко и е приготвил всичко, и че човекът трябва да спре цялата си работа; да пазим съботата, означава да спрем работата си и да приемем Бога и всичко, което Той е извършил за нас като наше наслаждение, почивка и задоволение; това е Божиата икономика—Изх. 20:8.
- Д. Новият Ерусалим ще бъде Божиата окончателна и вечна съботна почивка, защото там всички изкупени светии напълно ще изразяват Бога в слава и завинаги ще царуват с Божиата власт—Откр. 21:10-11; 22:1, 4а, 5б.

II. Съботната почивка е Христос като наша почивка, типизиран от добрата Ханаанска земя (Втзк. 12:9; Евр. 3:7—4:13); Христос е почивка за светиите в три етапа:

- A. В църковната епоха небесният Христос, Който е изразил, представил и задоволил Бога и Който си почива от работата Си, и седи отдясно на Бога на небесата, е нашата почивка в нашия дух (Мт. 11:28-29); съботната почивка в Евреи 4:9 е Христос като наша почивка, типизиран от добрата Ханаанска земя (Втзк. 12:9; Евр. 4:8).
- B. В хилядагодишното царство, след като Сатана бъде премахнат от земята (Откр. 20:1-3), Бог ще бъде изразен, представен и задоволен от Христос и побеждаващите светии; тогава Христос с царството ще се превърне в почивката в по-пълна степен за светиите, които ще бъдат съцаре с Него (стих. 4, 6) и ще участват в Неговата почивка, и ще ѝ се наслаждават.
- B. В новото небе и новата земя, след като всички врагове, включително и смъртта, последният враг, бъдат покорени на Него (1 Кор. 15:24-27), всепобеждаващият Христос ще се превърне в почивката в най-пълна степен за всички Божии изкупени във вечността.
- Г. Съботната почивка, спомената в Евреи 4:8-9, обозначава Христос като наша почивка в първите два етапа, и особено във втория—оставащата почивка, в която трябва усърдно да се стремим да влезем:
 - 1. Почивката в първите два етапа е награда за онези, които усърдно търсят Господа, които Му се наслаждават в пълнота и се превръщат в победителите; почивката в третия етап не е награда, а е пълният дял, който се полага на всички изкупени.
 - 2. Във втория Си етап като наша почивка, Христос ще завладее цялата земя като Свое наследство и ще я превърне в Свое царство за хиляда години—Пс. 2:8; Евр. 2:5-6.
 - 3. Във втория етап на Христос като наша почивка всички Негови побеждаващи вярващи, които Го търсят и Му се наслаждават като на своя почивка в първия етап, ще участват в Неговото царуване в хилядолетието (Откр. 20:4, 6; 2 Тим. 2:12); те ще наследят земята

(Мт. 5:5; Пс. 37:11; Лк. 19:17, 19) и ще участват в радостта на своя Господар (Мт. 25:21, 23).

III. Трябва да внимаваме на Господното слово в Матей 11:28-30—„Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви дам почивка. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите почивка за душите си“:

- А. Трудът означава не само усърдният труд за пазене на заповедите на закона и на религиозните правила, но и мъчителният труд за постигане на успех във всяка работа; който се труди по този начин, винаги е тежко обременен.
- Б. Почивката означава не само освобождаване от труда и бремето на закона и религията или на каквато и да било работа и отговорност, но и съвършен мир и пълно задоволение.
- В. Да вземем Господното иго, означава да приемем волята на Отца; това не означава да бъдем регулирани или контролирани от някакъв дълг към закона или религията, или да бъдем поробени от някаква работа, а означава да бъдем ограничени и утеснени от волята на Отца.
- Г. Господ живееше такъв живот и се интересуваше единствено от волята на Своя Отец (Йн. 4:34; 5:30; 6:38; Ис. 42:4а; вж. 53:2; 11:1-4а); Той напълно се покоряваше на волята на Отца (Мт. 26:39, 42); затова Той ни казва да се научим от Него (Еф. 4:20-21).
- Д. Да бъдем кротки, или нежни, означава да не оказваме съпротива, а да бъдем смирени, означава да нямаме самоувереност; Той напълно се покоряваше на волята на Своя Отец и не искаше да върши нищо за Себе Си, и не очакваше да придобие нищо за Себе Си; затова независимо от ситуациите Той имаше почивка в сърцето Си; Той беше напълно доволен с волята на Отца.
- Е. Почивката, която намираме, когато вземаме игото на Господа и се учим от Него, е предназначено за нашите души; това е една вътрешна почивка и не е просто нещо външно по прихода.
- Ж. Игото на Господа е волята на Отца, а Неговото бreme е работата за извършването на волята на Отца; такова иго е лесно, благо, а не горчиво, и такова бreme е леко, а не тежко—вж. Мал. 3:14.
- З. Това, че Неговото иго е лесно, означава, че Неговото иго, волята на Отца, е добра, кротка, мека, нежна и приятна—за разлика от всичко твърдо, грубо, остро и горчиво.

IV. В Изход 31:12-17 се разкрива, че съботата следва заповедта за издигането на скиинята:

- А. „Непременно да пазите съботите Ми, защото това е знак между Мен и вас в поколенията ви, за да знаете, че Аз съм Господ, който ви освещавам... И така, израилтяните да пазят съботата, като я празнуват във всичките си поколения като вечен завет. Това е знак между Мен и израилтяните винаги; защото за шест дни Господ направи небето и земята, а на седмия ден си почина и се освежи“—стих. 13, 16-17.
- Б. На седмия ден Бог „си почина и се освежи“; човекът беше освежаването на Бога, защото човекът беше създаден по Божия образ с дух, за да общува с Бога и да бъде Негов другар и половинка.
- В. Трябва да разберем следния божествен принцип—Бог първо ни снабдява с наслаждение и след това ние работим заедно с Него; за да бъдем едно с Бога в Неговата работа, трябва да Му се наслаждаваме.
- Г. На Петдесетница учениците се изпълниха с наслаждението на Господа—те се изпълниха с ново вино (Деян. 2:13); тогава Петър и единайсетте станаха да работят заедно с Господа (14-ти стих).
- Д. От страна на Бога, става въпрос за работа и почивка; от страна на човека, става въпрос за почивка и работа; тогава започваме да работим с Господа, бидейки едно с Него.

- Е. Като Божии хора, трябва да носим знак, че се нуждаем Бог да бъде наша сила, енергия и всичко, за да можем да работим заедно с Него за изграждането на църквата като Тялото Христово; по този начин Го почитаме и Го прославяме—1 Кор. 15:10, 58.
- Ж. Знакът, който носим, е, че първо си почиваме с Бога, че се наслаждаваме на Бога, че се освежаваме с Бога и че се изпълваме с Бога; след това започваме да работим в единство с Този, Който ни изпълва; това е един вечен завет, един вечен договор с Бога.
- V. Средството, чрез което се наслаждаваме на Христос като добрата земя, е живото и деятелно Божие слово, което е „по-остро от всеки двуостър меч, и пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка и издирва помислите и намеренията на сърцето“—Евр. 4:12:**
- А. Израилтяните типизират нас, новозаветните вярващи (1 Кор. 10:6а, 11), в нашето участие в пълното Божие спасение:
1. В първия етап приемаме Христос и биваме изкупени и избавени от света, така както израилтяните бяха избавени от Египет.
 2. Във втория етап ставаме скитници в следването си на Господа, така както израилтяните се скитаха в пустинята; нашето скитане винаги произтича в нашата душа.
 3. В третия етап ние участваме в Христос и Му се наслаждаваме в пълнота, така както израилтяните участваха в добрата земя и ѝ се наслаждаваха; ние преживяваме това в духа си.
 4. Еврейските вярващи се чудеха в ума си какво да правят с еврейската си религия и това тяхно чудене в ума беше едно скитане в тяхната душа, и не беше преживяване на Христос в техния дух.
- Б. Авторът на Посланието към Евреите съветва еврейските вярващи да не се задържат в скитането в душата си, а да продължат напред и да навлязат в духа си, за да участват в небесния Христос и да Му се наслаждават:
1. Самият Христос, Който седи на престола на небето (Римл. 8:34), сега е в нас (10-ти стих), тоест в нашия дух (2 Тим. 4:22), където се намира Божието обиталище (Еф. 2:22).
 2. Във Ветил, Божия дом, Божието обиталище, което е небесна врата, Христос е стълбата, която съединява земята с небето и свежда небето до земята (Бит. 28:12-17; Йн. 1:51); понеже днес нашият дух е мястото на Божието обиталище, той е небесната врата, където Христос е стълбата, която съединява нас, хората на земята, с небето, и свежда небето до нас.
 3. Затова, когато се обръщаме към духа си, ние влизаме през небесната врата и се докосваме до престола на благодатта на небето чрез Христос, Който е небесната стълба—Евр. 4:16.
 4. Колебаещите се еврейски вярващи се скитаха в душата си и бяха пренебрегнали духа си, но новият завет се намира изцяло в нашия дух, а не в нашата душа—Римл. 8:16; 2 Тим. 4:22; Гал. 6:18.
- В. Душата на еврейските вярващи, със своя блуждаещ ум, със съмненията си спрямо Божия начин на спасение и със себичните си размишления, трябваше да бъде разчупена от живото, деятелно и пронизващо Божие слово, така че техният дух да бъде отделен от тяхната душа—Евр. 4:12:
1. Както мозъкът е скрит дълбоко в ставите, така и духът е скрит дълбоко в душата; както за разделянето на мозъка от ставите е необходимо разчупването на ставите, така и за разделянето на духа от душата е необходимо разчупването на душата—1 Петр. 3:4.
 2. Когато четем Библията, тя трябва да бъде жива, пълна с енергия и достатъчно остра, за да раздели нашата душа от нашия дух и да изпита нашите мисли и намерения, за да разкрие кои от тях произлизат от егото и са за егото, и кои са от Бога и за Бога; трябва да смесваме словото с вяра чрез всякаква молитва в духа, за да може то да бъде живо и деятелно—Евр. 4:2; Еф. 6:17-18.

3. Живото Божие слово трябва да проникне в нашето същество, за да ни избави от нашия блуждаещ ум и от нашата скитаща душа и да ни въведе в Христос като съботната почивка в нашия дух; не бива да се колебаем в скитането в душата си, а трябва да се отречем от душата и да продължим напред, та да влезем в духа си, за да участваме в небния Христос и да Му се наслаждаваме, и за да участваме в почивката на царството по време на Неговото царуване в хилядолетието.